

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

10 päivänä lokakuuta 2013*

Moottoriajoneuvon käyttöön liittyvän vastuun varalta otettava vakuutus ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattaminen — Direktiivi 2009/103/EY — 21 artiklan 5 kohta — Korvausedustaja — Tuomioistuinasiakirjojen tiedoksiannon vastaanottamista koskeva edustusvalta — Kansallinen säännöstö, jonka mukaan tiedoksiannon pätevyys edellyttää sitä, että edustaja on valtuutettu nimenomaisesti vastaanottamaan tiedoksiantoja — Kansallisen säännöstön tulkitseminen unionin oikeuden mukaisella tavalla

Asiassa C-306/12,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Landgericht Saarbrücken (Saksa) on esittänyt 1.6.2012 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 26.6.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Spedition Welter GmbH

vastaan

Avanssur SA,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (esittelevä tuomari), A. Arabadjiev,

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Avanssur SA, edustajanaan Rechtsanwalt M. Müller-Trawinski,
- Itävallan hallitus, asiamiehenään C. Pesendorfer,
- Portugalin hallitus, asiamiehinään L. Inez Fernandes ja E. Pedrosa,
- Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braun ja K.-P. Wojcik,

kuultuaan julkisasiamiehen 30.5.2013 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/103/EY (EUVL L 263, s. 11) 21 artiklan 5 kohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Spedition Welter GmbH -niminen kuljetusyritys (jäljempänä Spedition Welter), jonka kotipaikka on Saksassa, ja Avanssur SA -niminen vakuutusyhtiö (jäljempänä Avanssur), jonka kotipaikka on Ranskassa, ja jossa on kyseessä vahinkojen korvaaminen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivi sisältää seuraavat johdanto-osan perustelukappaleet:

” – –

(20) Moottoriajoneuvojen aiheuttamista liikennevahingoista vahinkoa kärsineille olisi taattava yhtäläinen kohtelu riippumatta siitä, missä yhteisön alueella vahingot tapahtuvat.

– –

(34) Niillä, jotka ovat kärsineet vahinkoa jouduttuaan tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvaan moottoriajoneuvo-onnettomuuteen valtiossa, joka ei ole heidän asuinvaltionsa, olisi oltava oikeus esittää korvausvaatimus asuinjäsenvaltiossaan vahingosta vastaavan osapuolen vakuutusyrityksen kyseiseen maahan nimeämälle korvausedustajalle. Tämä ratkaisu mahdollistaisi vahingon selvittämisen vahingon kärsineelle tutulla tavalla, kun vahinko on tapahtunut vahingon kärsineen asuinjäsenvaltion ulkopuolella.

(35) Järjestelmä, jossa korvausedustaja toimii vahingon kärsineen asuinjäsenvaltiossa, ei vaikuta yksittäiseen tapaukseen sovellettavaan aineelliseen oikeuteen eikä tuomioistuimen toimivaltaan.

– –

(37) On huolehdittava siitä, että se jäsenvaltio, jossa vakuutusyrityksellä on toimilupa, vaatii vakuutusyritystä nimeämään muihin jäsenvaltioihin näissä jäsenvaltioissa asuvia tai niihin sijoittautuneita korvausedustajia, jotka kokoavat kaikki tarvittavat tällaisten vahinkojen korvausvaatimuksiin liittyvät tiedot ja ryhtyvät asianmukaisiin toimiin vahinkojen korvaamiseksi vakuutusyrityksen nimissä ja tämän lukuun, mukaan lukien korvausten maksaminen. Korvausedustajilla olisi oltava riittävät toimivaltuudet, jotta ne voivat edustaa vakuutusyritystä suhteessa vahingon kärsineisiin ja jotta ne voivat edustaa vakuutusyritystä myös kansallisiin viranomaisiin nähden, tarvittaessa myös tuomioistuimissa, jos se on tuomioistuimen toimivallan määräytymistä koskevien kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöjen mukaista.”

- 4 Direktiivin 19 artiklassa, jonka otsikko on ”Vahinkojen korvausmenettely”, säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön 22 artiklassa tarkoitettu menettely 3 artiklan mukaisesti vakuutetun ajoneuvon aiheuttamien liikennevahinkojen korvaamiseksi.

--”

- 5 Kyseisen direktiivin 20 artiklassa, jonka otsikko on ”Erityiset säännökset korvauksesta muussa jäsenvaltiossa kuin asuinjäsenvaltiossa liikennevahingon seurauksena vahingon kärsineille”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäljempänä 20–26 artiklassa vahvistetaan erityiset säännökset, joita sovelletaan vahingon kärsineisiin, joilla on oikeus saada korvaus sellaisista liikenneonnettomuuksista johtuvista vahingoista tai vammoista, jotka sattuvat muussa jäsenvaltiossa kuin vahingon kärsineen asuinpaikkana olevassa jäsenvaltiossa ja jotka ovat aiheutuneet sellaisen ajoneuvon käytöstä, joka on vakuutettu jossakin jäsenvaltiossa ja jolla on siellä pysyvä kotipaikka.

--

2. Jäljempänä olevaa 21 ja 24 artiklaa sovelletaan ainoastaan vahinkotapahtumiin, jotka ovat aiheutuneet sellaisen ajoneuvon käytöstä:

- a) joka on vakuutettu muussa jäsenvaltiossa kuin vahingon kärsineen asuinvaltiossa olevassa toimipaikassa; ja
- b) jonka pysyvä kotipaikka on muussa jäsenvaltiossa kuin vahingon kärsineen asuinvaltiossa.”

- 6 Direktiivin 21 artiklassa, jonka otsikko on ”Korvausedustajat”, säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että kaikki vakuutusyritykset, jotka tarjoavat vakuutuksia direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevan A kohdan vakuutusluokkaan 10 luokiteltujen riskien osalta, rahdinkuljettajan vastuuta lukuun ottamatta, nimeävät korvausedustajan jokaiseen muuhun jäsenvaltioon kuin siihen, jossa ne ovat saaneet virallisen toimilupansa.

Korvausedustajan tehtävänä on liikennevahingoista johtuvien korvausvaatimusten käsittely ja selvittely 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

Korvausedustajan on asuttava siinä jäsenvaltiossa tai oltava sijoittautunut siihen jäsenvaltioon, johon hänet on nimetty.

--

4. Korvausedustaja kokoaa kaikki tällaisten korvausten maksamiseen tarvittavat tiedot ja toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, jotta päästäisiin neuvottelutulokseen korvausten maksamisesta.

Vaatus korvausedustajan nimeämisestä ei poista vahingon kärsineeltä tai tämän vakuutusyritykseltä oikeutta vaatia korvausta suoraan vahingonaiheuttajalta tai tämän vakuutusyritykseltä.

5. Korvausedustajalla on oltava riittävät toimivaltuudet voidakseen edustaa vakuutusyritystä 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa vahingon kärsineisiin nähden ja voidakseen kokonaan täyttää näiden korvausvaatimukset.

Edustajan on kyettävä käsittelemään tapaus vahingon kärsineen henkilön asuinvaltion virallisella kielellä tai virallisilla kielillä.

--”

Saksan oikeus

7 Direktiivi 2009/103 on saatettu osaksi Saksan oikeutta vakuutusvalvontalailla (Versicherungsaufsichtsgesetz, jäljempänä VAG).

8 VAG:n 7b §:ssä, joka koskee korvausedustajia pakollisen liikennevakuutuksen yhteydessä, säädetään seuraavaa:

”1. – – Vakuutusyrityksen on nimettävä korvausedustaja kaikissa muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa ja muissa Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen sopimuspuolena olevissa valtioissa. Korvausedustaja käsittelee ja selvittää vakuutusyrityksen nimissä korvausvaatimukset, jotka koskevat henkilö- ja omaisuusvahinkoja, jotka ovat tapahtuneet muussa jäsenvaltiossa kuin vahingon kärsineen asuinpaikkana olevassa jäsenvaltiossa ja jotka ovat aiheutuneet sellaisen ajoneuvon käytöstä, joka on vakuutettu jossakin jäsenvaltiossa ja jolla on siellä pysyvä kotipaikka.

2. Korvausedustajan on asuttava siinä jäsenvaltiossa tai oltava sijoittautunut siihen jäsenvaltioon, johon hänet on nimetty. Edustaja voi toimia yhden tai useamman vakuutusyrityksen lukuun. Edustajalla on oltava riittävät toimivaltuudet voidakseen edustaa vakuutusyritystä vahingon kärsineeseen nähden ja voidakseen kokonaan täyttää tämän korvausvaatimukset. Edustajan on täytettävä tarvittavat edellytykset kyetäkseen käsittelemään tapauksen sen valtion virallisella kielellä tai virallisilla kielillä, johon hänet on nimetty.

3. Korvausedustaja kokoaa kaikki kyseisen vakuutusyrityksen vakuuttaman ajoneuvon aiheuttamia vahinkoja koskevat tiedot, jotka ovat tarpeen korvaushakemuksen ratkaisemiseksi – –”

9 Siviiliprosessilain (Zivilprozessordnung), sellaisena kuin sitä on sovellettava pääasiassa, 171 §:ssä, joka koskee edustajan välityksellä tapahtuvaa tiedoksiantoa, säädetään seuraavaa:

”Tiedoksianto voidaan tehdä oikeustoimella valtuutetulle edustajalle samoin oikeusvaikutuksin kuin edustetulle. Edustajan on esitettävä kirjallinen todiste toimivallastaan.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

10 Avanssurin vakuuttama kuorma-auto vahingoitti Spedition Welterin omistamaa kuorma-autoa 24.6.2011 Pariisin liepeillä Ranskassa tapahtuneessa liikenneonnettomuudessa.

11 Spedition Welter vaati asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä saksalaisessa tuomioistuimessa 2 382,89 euron suuruista korvausta. Kannetta ei annettu tiedoksi Avanssurille vaan sen Saksassa nimeämälle edustajalle eli AXA Versicherungs AG:lle (jäljempänä AXA).

12 Kyseinen tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta ja totesi, että sitä ei ollut annettu pätevästi tiedoksi AXA:lle, koska tälle ei ollut annettu valtuutusta ottaa vastaan tiedoksiantoja.

13 Spedition Welter haki tähän ratkaisuun muutosta Landgericht Saarbrückenilta.

14 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt kansallinen tuomioistuin katsoo, että kyseisen valitusasian ratkaisu riippuu direktiiville 2009/103 annettavasta tulkinnasta. Spedition Welterin Avanssuria vastaan nostaman kanteen tutkittavaksi ottaminen riippuu siitä, voidaanko kyseisen direktiivin 21 artiklan 5 kohtaa tulkita siten, että korvausedustajalla on toimivalta ottaa vastaan tiedoksiantoja pääasian vastaajan lukuun. Mikäli näin on, on vielä selvitettävä, onko kyseisen direktiivin mainittu säännös ehdoton ja riittävän täsmällinen, jotta Spedition Welter voi vedota siihen voidakseen väittää, että Avanssur on antanut AXA:lle edustusvallan tiedoksiantojen vastaanottamista varten.

15 Tässä tilanteessa Landgericht Saarbrücken päätti lykätä ratkaisun antamista ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [direktiivin 2009/103] 21 artiklan 5 kohtaa tulkittava siten, että korvausedustajan toimivalta käsittää passiivisen toimivallan ottaa vastaan vakuutusyritykselle osoitettuja tiedoksiantoja, jolloin oikeudenkäyntimenettelyssä, jossa vahingon kärsinyt nostaa kanteen vakuutusyritystä vastaan vahinkojen korvaamiseksi, tuomioistuimen tiedoksianto voidaan osoittaa vakuutusyrityksen nimeämälle korvausedustajalle vakuutusyritykseen ulottuvin vaikutuksin?

Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

2) Onko direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohdalla välitön oikeusvaikutus siten, että vahingon kärsinyt voi vedota siihen kansallisessa tuomioistuimessa sillä seurauksella, että kansallisen tuomioistuimen on pidettävä tiedoksianto päteväenä suhteessa vakuutusyritykseen, kun tiedoksianto on osoitettu korvausedustajalle vakuutusyrityksen ’edustajana’, kun valtuutusta tiedoksiannon vastaanottamiseen ei ole annettu oikeustoimen muodossa eikä kansallisessa oikeudessa säädetä tällaisessa tapauksessa lakisääteisestä valtuutuksesta tiedoksiannon vastaanottamiseen ja kun tiedoksianto täyttää kuitenkin muilta osin kaikki kansallisessa oikeudessa säädetyt edellytykset?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

16 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään, onko direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohtaa tulkittava siten, että riittäviin toimivaltuuksiin, jotka korvausedustajalla on oltava, kuuluu tämän toimivalta ottaa pätevästi vastaan tiedoksi annettavia tuomioistuinasiakirjoja, jotka ovat tarpeen vahinkojen korvaamista koskevan menettelyn aloittamiseksi toimivaltaisessa tuomioistuimessa.

17 Todettakoon heti aluksi, että unionin oikeussäännön ulottuvuuden määrittelemiseksi on otettava huomioon samanaikaisesti sen sanamuoto, asiayhteys ja tavoitteet (asia C-85/11, komissio v. Irlanti, tuomio 9.4.2013, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

18 Nyt käsiteltävässä asiassa on niin, että vaikka direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohdan sanamuodon mukaan korvausedustajalla on oltava riittävät toimivaltuudet voidakseen edustaa vakuutusyritystä vahingon kärsineisiin nähden ja voidakseen kokonaan täyttää näiden korvausvaatimukset, kyseisessä säännöksessä, jossa vahvistetaan siten tätä edustusta koskevat tavoitteet, ei täsmennetä tätä tarkoitusta varten myönnettujen toimivaltuuksien täsmällistä ulottuvuutta.

19 Tässä tilanteessa on muistutettava, että direktiivillä 2009/103 pyritään takaamaan moottoriajoneuvojen aiheuttamista liikennevahingoista vahingon kärsineille yhtäläinen kohtelu riippumatta siitä, missä unionin alueella vahingot tapahtuvat. Tätä tarkoitusta varten vahingon kärsineiden on voitava esittää korvausvaatimus asuinjäsenvaltiossaan vahingosta vastaavan osapuolen vakuutusyrityksen kyseiseen maahan nimeämälle korvausedustajalle.

20 Direktiivin 2009/103 johdanto-osan 37 perustelukappaleen mukaan jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että korvausedustajilla on riittävät toimivaltuudet, jotta ne voivat edustaa vakuutusyritystä suhteessa vahingon kärsineisiin ja jotta ne voivat edustaa vakuutusyritystä myös kansallisiin viranomaisiin nähden, tarvittaessa myös tuomioistuimissa, jos se on tuomioistuimen toimivallan määräytymistä koskevien kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöjen mukaista.

- 21 Mainituista johdanto-osan perustelukappaleista käy siten selvästi ilmi, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena oli, että direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun vakuutusyritysten edustamiseen kuuluu sellainen edustusvalta, jonka nojalla vahingon kärsineet voivat nostaa pätevästi kansallisissa tuomioistuimissa kanteen heille aiheutuneen vahingon korvaamiseksi, kunhan tällä ei vaaranneta kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöjen noudattamista.
- 22 Kuten lisäksi julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 25 kohdassa, direktiiviä 2009/103 edeltäneiden direktiivien – jotka on kodifioitu kyseisellä direktiivillä vakuutuslalla – esitöistä voidaan päätellä, että lainsäätäjän tarkoituksena oli sisällyttää tuomioistuinasiakirjojen tiedoksiantojen vastaanottamista koskeva edustusvalta siihen edustusvaltaan, jota vakuutuksenantaja käyttää vahingon kärsineen asuinvaltiossa, vaikka tämä edustusvalta oli rajoitettua, koska sen ei pitänyt vaikuttaa tuomioistuimen toimivaltaa koskeviin kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöihin.
- 23 Tämän seurauksena ja näissä rajoissa riittäviin toimivaltuuksiin, jotka korvausedustajalla on oltava, kuuluu tuomioistuinasiakirjojen tiedonantojen vastaanottamista koskeva edustusvalta.
- 24 Sillä, että katsottaisiin, että tätä edustusvaltaa ei olisi, tehtäisiin sitä paitsi tyhjäksi yksi direktiivin 2009/103 tavoitteista. Kuten näet julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 32 kohdassa, korvausedustajan tehtävänä on juuri direktiivissä 2009/103 tarkoitettujen tavoitteiden mukaisesti helpottaa vahingon kärsineiden toimia ja erityisesti mahdollistaa se, että he voivat esittää korvausvaatimuksensa omalla kielellään. Olisi siten näiden tavoitteiden vastaista, kun edeltävät toimet on suoritettu suoraan edustajaan nähden ja kun korvausta on oikeus vaatia suoraan vakuutuksenantajalta, että vahingon kärsineillä ei olisi mahdollisuutta antaa tuomioistuinasiakirjoja tiedoksi tälle edustajalle voidakseen nostaa korvauskanteen kansainvälisesti toimivaltaisessa tuomioistuimessa.
- 25 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että riittäviin toimivaltuuksiin, jotka korvausedustajalla on oltava, kuuluu tämän toimivalta ottaa pätevästi vastaan tiedoksi annettavia tuomioistuinasiakirjoja, jotka ovat tarpeen vahinkojen korvaamista koskevan menettelyn aloittamiseksi toimivaltaisessa tuomioistuimessa.

Toinen kysymys

- 26 Kun otetaan huomioon, mitä ensimmäiseen kysymykseen on vastattu, on vastattava myös toiseen kysymykseen, jolla kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään pääasiallisesti, voiko yksityinen oikeussubjekti pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa vedota direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohtaan voidakseen osoittaa, että korvausedustajalle tehty tuomioistuinasiakirjan tiedoksianto on pätevä, kun kyseiselle edustajalle ei ole annettu oikeustoimen muodossa valtuutusta tällaisten tiedoksiantojen vastaanottamiseen ja kun kansallisessa oikeudessa ei ole tällaisessa tapauksessa säädetty lakisääteistä valtuutusta tiedoksiannon vastaanottamiseen.
- 27 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt kansallinen tuomioistuin pyrkii siten pääasian asiayhteydessä selvittämään, onko sen – kun otetaan huomioon ensimmäiseen kysymykseen annettu vastaus – voidakseen hyväksyä direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohtaan vetoavan yksityisen oikeussubjektin vaatimuksen jätettävä soveltamatta kansallisen oikeuden säännöksiä, joiden mukaan korvausedustaja ei voi ottaa vastaan tuomioistuinasiakirjojen tiedoksiantoja, jos tälle ei ole annettu oikeustoimen muodossa valtuutusta.
- 28 Tästä on huomautettava aluksi, että kysymys siitä, onko kansallisen oikeuden säännös jätettävä soveltamatta siltä osin kuin se on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa, tulee esiin vain, jos tätä säännöstä ei ole mahdollista tulkita unionin oikeuden mukaisesti (asia C-282/10, Dominguez, tuomio 24.1.2012, 23 kohta).

- 29 Kun kansalliset tuomioistuimet soveltavat kansallista lainsäädäntöä, niiden on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tulkittava sitä mahdollisimman pitkälle kyseisen direktiivin sanamuodon ja päämäärän mukaisesti, jotta sillä tarkoitettu tulos saavutettaisiin ja siten noudatettaisiin SEUT 288 artiklan kolmatta kohtaa. Tämä velvollisuus tulkita kansallista oikeutta yhdenmukaisesti direktiivin kanssa on nimittäin erottamaton osa EUT-sopimuksella luotua järjestelmää, sillä näin kansalliset tuomioistuimet voivat toimivaltansa rajoissa varmistaa unionin oikeuden täyden tehokkuuden, kun ne ratkaisevat käsiteltävikseen saatettuja asioita (ks. mm. yhdistetyt asiat C-397/01-C-403/01, Pfeiffer ym., tuomio 5.10.2004, Kok., s. I-8835, 114 kohta ja em. asia Dominguez, tuomion 24 kohta).
- 30 Yhdenmukaisen tulkinnan periaate edellyttää, että kansalliset tuomioistuimet tekevät toimivaltansa rajoissa kaiken mahdollisen ottamalla huomioon kansallisen oikeuden kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksytyjä tulkintatapoja taatakseen kyseessä olevan direktiivin täyden tehokkuuden ja päätyäkseen ratkaisuun, joka on direktiivillä tavoitellun päämäärän mukainen (ks. vastaavasti em. asia Dominguez, tuomion 27 kohta ja asia C-42/11, Lopes Da Silva Jorge, tuomio 5.9.2012, 56 kohta).
- 31 Pääasiassa on kiistatonta, että VAG:n 7b §:n 2 momentilla saatetaan direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohta sanatarkasti osaksi kansallista oikeutta. Kyseisiä kansallisen oikeuden säännöksiä on näin ollen tulkittava yhdenmukaisesti unionin oikeuden säännösten kanssa siten, että korvausedustajalla on toimivalta ottaa vastaan tiedoksi annettavia tuomioistuinasiakirjoja.
- 32 Edellä esitettyjen huomioiden perusteella toiseen kysymykseen on vastattava, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa, joissa kansallisessa lainsäädännössä on toistettu sanatarkasti direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohdan säännökset, kansallisen tuomioistuimen on ottamalla huomioon kansallinen oikeus kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksytyjä tulkintatapoja tulkittava kansallista oikeutta yhteensopivasti unionin tuomioistuimen mainitulle direktiiville antaman tulkinnan kanssa.

Oikeudenkäyntikulut

- 33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/103/EY 21 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että riittäviin toimivaltuuksiin, jotka korvausedustajalla on oltava, kuuluu tämän toimivalta ottaa pätevästi vastaan tiedoksi annettavia tuomioistuinasiakirjoja, jotka ovat tarpeen vahinkojen korvaamista koskevan menettelyn aloittamiseksi toimivaltaisessa tuomioistuimessa.**
- 2) Pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa, joissa kansallisessa lainsäädännössä on toistettu sanatarkasti direktiivin 2009/103 21 artiklan 5 kohdan säännökset, kansallisen tuomioistuimen on ottamalla huomioon kansallinen oikeus kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksytyjä tulkintatapoja tulkittava kansallista oikeutta yhteensopivasti unionin tuomioistuimen mainitulle direktiiville antaman tulkinnan kanssa.**

Allekirjoitukset